

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **T.M.**, nar., státní příslušnost Mongolsko, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem AK Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51, Praha 3 o vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.5.2011, č. j. CPR-3713-10/ČJ-2010-9CPR-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.5.2011, č. j. CPR-3713-10/ČJ-2010-9CPR-V242 žalovaná změnila část výroku napadeného rozhodnutí tak, že doba, po kterou nelze panu T. M., nar., státní příslušnost Mongolsko umožnit vstup na území ČR se stanovuje na 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a doba k vycestování z území ČR se stanovuje do 10-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná doba

k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Ve zbylé části odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, inspektorátu cizinecké policie Znojmo vydané pod č.j. CPBR-462-21/ČJ-2010-064068-SV ze dne 13.1.2010 bylo cizinci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 5 let a je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Podle § 118 odst. 1 téhož zákona byla cizinci stanovena doba k vycestování z území ČR ode dne doručení rozhodnutí a podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K námitce odvolatele, že napadené rozhodnutí obsahuje nezákonný výrok, který určuje, že doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti, odvolací orgán uvedl, že s účinností od 24.11.2005 došlo ke změně zákona o pobytu cizinců zákonem č. 428/2005 Sb., v ust. § 118 odst. 1 v definici správního vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, již není stanovena dobou platnosti rozhodnutí, ale tak, že tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon výslovně neuvádí, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti, ale v ust. § 118 odst. 1 ve větě třetí zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tzn. oprávnění policie určit počátek a konec této doby. S ohledem na tuto změnu právní úpravy odvolací orgán dovozuje právně relevantní úvahou úmysl zákonodárce, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území nově nebude v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Lze dospět k závěru, že běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, staví. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněná, správní orgán I. stupně na základě zákonného oprávnění stanovil, že není-li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nebude ani doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Jinak řečeno, tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, neboť jinak by institut správního vyhoštění pozbyl svého smyslu a účelu sledovaného zákonem o pobytu cizinců. Právě v době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je realizován samotný účel rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy dosažení faktického stavu, aby cizinec, pokud jsou k takovému postupu shledány zákonné podmínky, nemohl po stanovenou dobu i proti vlastní vůli na území ČR pobývat. Žalovaná odkázala na usnesení NSS č.j. 1 As 106/2010 a pokud se týká usnesení NS sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, které se odvolává na rozsudek NSS sp.zn. 4 As 24/2008 upozorňuje, že posledně uvedeným rozsudkem bylo rozhodováno ve věci správního vyhoštění dle platné právní úpravy zákona o pobytu cizinců před novelou provedenou zák. č. 428/2005 Sb. Takto posouzená odvolací námitka byla napadena žalobou.

Žalobce v žalobě namítal, že byl dotčen na svých právech vydaným rozhodnutím v důsledku nesprávného právního posouzení spočívajícího v nezákonném výkladu ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí obsahuje nezákonný výrok, který určuje, že počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území ČR se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec

pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle žalobce nezákonnost tohoto výroku spočívá v tom, že počátek doby, od které začne fakticky běžet doba správního vyhoštění, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR je vázána na podmínku pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, ačkoliv pro takový postup nemá správní orgán oporu v žádném zákonném ustanovení. Tímto výrokem totiž dochází k posunu faktické platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění přesto, že ust. § 118 odst. 1 neumožňuje jakýmkoliv způsobem upravovat či jinak zasahovat do běhu platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán je oprávněn pouze stanovit dobu trvání platnosti správního vyhoštění, přičemž počátek této doby nemůže být vázán na určitou podmínku, která má vzniknout po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, když užití takové podmínky není výslovně v ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožněno. Žalobce opětovně odkázal na usnesení NS ČR sp. zn. 8 Tdo 643/2008, rozsudek, rozsudek NSS sp. zn. 4 As 24/2008 a usnesení NS ČR sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, přičemž argumentace v těchto rozhodnutích soudu byla potvrzena rozsudkem NSS ze dne 1.3.2011 sp. zn. 2 As 6/2011. Z uvedeného žalobce dovozuje, že současná soudní judikatura dobu, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území spojuje s dobou platnosti rozhodnutí a proto nelze počátek této doby vázat na jinou další skutečnost, jak to učinila žalovaná ve svém rozhodnutí. Postup žalované při stanovení počátku doby způsobuje nejistotu žalobce ohledně doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tak, jak žalovaná definovala rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze toto rozhodnutí pro neplatnost a nezákonnost výroku považovat za rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo rozhodnuto jen uložení správního vyhoštění, když určení doby platnosti tohoto rozhodnutí je neplatné a nezákonné. Ze všech důvodů shora žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se v žalobě opakují argumentace, které byly uvedeny v odvolání a na které reagovala v napadeném rozhodnutí a odkázala na podrobné odůvodnění rozhodnutí v otázce žalobou namítaného. Žalovaná se dovolává právního názoru vysloveného v rozhodnutích Krajských soudů v Brně, Praze či v Ústí nad Labem, které vycházejí z právního názoru uvedeného v usnesení NSS č.j. 1 As 106/2010-74 ze dne 2.2.2011 a žalovaná trvá na tom, že žalobce se dopustil nezákonného jednání popsaného v rozhodnutí a neshledala ve svém postupu pochybení a je přesvědčena, že výrok žalovanou napadeného rozhodnutí je v souladu se zákonem, přezkoumatelným způsobem odůvodněn a navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Z obsahu žaloby vyplývá, že soud má přezkoumat a posoudit žalobní námitku a to zákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13.1.2010 ve spojení s výrokem napadeného rozhodnutí, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí a že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, čímž dochází k posunu faktické platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, ale ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

pokračování

36 A 21/2011

cizinců neumožňuje jakýmkoliv způsobem upravovat, či jinak zasahovat do běhu doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobní námitku vymezenou shora soud posuzoval ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83. Nejvyšší správní soud se v tomto svém rozhodnutí zabýval i rozhodnutími namítanými žalobcem v žalobě ve vztahu k právní úpravě účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011. Pokud se týká rozhodnutí uvedených žalobcem dospěl NSS k závěru, že tato judikatura vycházela z díkce ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23.11.2005. Zákonodárce pojem platnosti rozhodnutí z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců novelou č. 428/2005 Sb., odstranil. Pokud zákonodárce zamýšlel touto novelou změnit počátek a způsob počítání doby zákazu vstupu na území nabízela se možnost vázat ho na právní moc, účinnost, vykonatelnost (vynutitelnost) rozhodnutí o správním vyhoštění, která většinou nastává právě uplynutím lhůty pro vycestování cizince z území, i když nejrationálnější se jevílo odvozovat počátek až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území ČR, což by ale mohlo být spojeno s možnými praktickými obtížemi. Jasně a zásadně se zákonodárce vyjádřil až v novele zákona zákonem č. 303/2011 Sb., novým zněním odst. 4 § 118 zákona o pobytu cizinců s účinností od 1.1.2012.

Rozšířený senát ve svém rozhodnutí vyslovil právní názor, že *ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24.11.2005 svěřilo správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území a to např. tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Pokud správní orgán této své pravomoci nevyužil a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoliv vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoliv důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Teprve ve znění účinném od 1.1.2012 podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU, a nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR nezapočítává. Výrok správního orgánu I. stupně v rozhodnutí ze dne 13.1.2010 ve znění výroku napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR se stanovuje na tři roky a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí a počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a doba pro vycestování z území ČR podle ust. § 118 odst. 1 se stanovuje do 10-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu, soud posuzoval v duchu rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83 a dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán stanovil počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území tím, že*

pokračování

36 A 21/2011

stanovil dobu pro vycestování z území ČR od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, a tudíž se počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území nepočítá ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, ale od okamžiku uvedeném ve výroku napadeného rozhodnutí. Podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 v tomto projednávaném případě měl na počítání doby zákazu vstupu vliv odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění z jakéhokoliv důvodu. Poněvadž správní orgán stanovil počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, je vzhledem k výkladu této problematiky v usnesení rozšířeného senátu výrok, že doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí i nadbytečný, nikoliv však nezákonný.

Soud neshledal námitku žalobce důvodnou, proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu